

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΟΣ

Δημοσιεύουμε παρακάτω μερικά αποσπάσματα από το 'Ημερολόγιο μιας αριστοκρατίδος 'Αγγλίδος, η οποία έζησε περί τα τέλη του 16ου αιώνος. 'Η γυναίκα αυτή παντρεύτηκε νέα άζωμα τον ευγενή Τζών Γκρέυ, που αναφέρει στο 'Ημερολόγιό της πολύ συχνά, και κατόπιν, μετά τον θάνατό του, έγινε βασίλισσα της 'Αγγλίας, υπανδρευθείσα τον 'Εδουάρδο Δ'.

Δευτέρα, 9 Μαγτίου.—Σηρώθηκα στις τέσσερες το πρωί και βοήθησα την Αικατερίνη, την υπηρέτριά μας, να άμειξη τις άγγελίδες. Κατόπιν έκαμα κατάπλυσμα για τη μικρή μας δουλίστα Ραχήλ. Είδα τον Τζών Γκρέυ στόνεϊρό μου...

Την ίδια μέρα, στις 6 το βράδυ.—Τό βωδινό μας ήταν πολύ ψημένο και η μυύρα πολύ καλιά. Πρέπει να μαλώσω τον μάγειρο για τό πρώτο και να φροντίσω ή ίδια για τό δεύτερο, άνοιγοντας μόνη μου ένα νέο βαρέλι.

Μαγτίου 10. 'Ωρα έβδομη.—Συνώδερα την κυρία μητέρα μου στον περίπατο, έτοιμασα κατόπιν τροφή για είκοσιτένε πρόσωπα του σπιτιού μας, και έδιάβασα ένα κεφάλαιο άπ' την 'Αγία Γραφή.

'Ωρα όγδόη.—Πήρα την υπηρέτριά μας Δωροθέα και πήγα μαζί της στον περίβολο που έινε πίσω άπό τό σπίτι. Καβαλλίκερα μόνη μου κι' έτρεξα έξη περίπου μίλια, χωρίς χαλνίδι και σέλλα.

'Ωρα δέκατη.—'Ο Τζών Γκρέυ έινε ένας άξιόλογος νέος. Τι μ' ενδιαφέρει όμως έμένα; Μιά φρόνημη κόρη πρέπει να υπακούη πάντα στους γονείς της. 'Ο Τζών έφαγε λίγο στο πρόγευμα, με κίταζε πάρα πολύ και έλεε ότι ή γυναίκες που δέν έχουν καλή καρδιά, δέν του φαίνονται ποτέ ώρατες. 'Ελπίζω ότι έχω καλή καρδιά, ότι οι τρόφοι μου δέν έινε άνυπόφοροι κι' ότι κανένας δέν έχει παράπονα μαζί μου, έκτός άπό τον Ρογήρο, τον άμελέστερο υπηρέτη του σπιτιού. Άκουσα άκόμα τον Τζών Γκρέυ ότι του άρέσουν τ' άσπρα δόντια. Τά δικά μου δέν μου φαίνονται νάχουν άποκρουστικό χρώμα. Τά μαλλιά μου έινε πολύ μαύρα. Την ίδια γνώμη έχει, άν δέν άπατόμαι και ό Τζών.

Ένδεκάτη ώρα.—Όταν σηκώθηκαμε άπό τό τραπέζι, όλοι έξεδήλωσαν την έπιθυμία να πάμε περίπατο στο δάσος. 'Ο Τζών Γκρέυ με βοήθησε να περάσω τους φράχτες και μούφιξε δύο φορές τό χέρι δυνατά. Δέν μπορώ να είπω πός διακρίνω κανένα ελάττωμα στον Τζών. Στά άθλητικά παιχνίδια μάλιστα δέν τον ξεπερνάει κανένας και ποτέ δέν λείπει τις Κυριακές άπό την εκκλησία.

Τρεις τό άπόγευμα.—Τό σπίτι του φτωχού κολληγού Ροβινσώνος έκάμκε. 'Ο Τζών Γκρέυ πρότεινε να γίνη έξαναος ύπερ του άνάσπισαθόντος και ό ίδιος γράφτηκε στον κατάλογο για τέσσερες λίρες.

'Ωρα τέσσερες.—'Εκαμα την προσευχή μου.

'Ωρα έξη.—Τάισα τους χείρους και τό πουλάι.

'Ωρα έπτά.—Τό τραπέζι στρώθηκε κάπως άργά, λόγω του άτυχήματος του Ροβινσώνος. 'Η χηρότητα έμεινε πολλήν ώρα στο φούρο και τό χοιρινό ψήθηκε πολύ.

'Ωρα έννιά τό βράδυ.—Καθένας πήγε να πλαγιάση. Προσευχθήκα δύο φορές, γιατί την πρώτη άπαχολεύσε τη σκέψη μου ό Τζών Γκρέυ. 'Επειτα κοιμήθηκα και είδα στον ύπνο μου πάλι τον Τζών Γκρέυ... Γιατί άραγε;...»

... Καλλιλή!...
'Επίσης ό κ. Σπίρος Μελάς, ό άποίος είδαμε πόσο έπιγραμματικά και... άσπλαχνα χαρακτήρησε τη συλλογή της Μελισσάνθης, βρήκε τόρα κι' αυτός την είσοφία —καταπίνοντας τό ίσο— να χόση σ' ένα χρονογράφημά του, άποφθεγματικώ τώ τρόπω, μερικους στίχους της... άναθεωρημένης ποιητίας.

'Ετσι λοιπόν, άπό μία τυχαία σχεδόν σύμπτωση, τό άσμηο βιβλιάρια της Μελισσάνθης έγινε περιώνυμο.

Αυτή έινε ή ιστορία του ζητήματος, όπως μπορούσαμε να τη διευκρινίσουμε με έξακριβωμένες πληροφορίες. Κατόπιν αυτού, μπορεί ό άμερόληπτος άναγνώστης να κρίνη άν ήταν δικαιολογημένος τόσος θόρυθος γύρω άπό τη νεοεμφανισθείσα συλλογή και άν πρέπει να δίνη άπόλυτη έμπιστοσύνη στη γνώμη έπιβεβλημένου και λαμπρών έστω ποιητών μας που κινούνται άπό διάφορες άδυναμίες.

'Εμείς όμως δέν θα σταματήσουμε έδώ. Στο έρχόμενο φύλλο θα προχωρήσουμε άκόμα παρατέρα, στο κύριο σημείο της ύπόθεσης, στο χρηματικό δηλαδή βραβείο της κ. 'Ελενας Βενιζέλου. Τό έπαθλο αυτό προαρίζόταν κατά κοινήν όμολογίαν για τη Μελισσάνθη, αλλά ή ποιήτρια των «Προφητειών» δέν έστάθηκε μέχρι τέλους τυχερή. Της τό πήρε άλλος. Και θα ίδούμε στο έρχόμενο φύλλο κατόπιν τίνον πάλιν, ακαδημαϊκών αυτή τη φορά, παρασημίαν...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Οι ήθεποι άλλοτε. Μιά άδικη και παράλογη προκατάληψη. Πώς παρασημοφορήθηκε ό Ρενιέ. 'Η ύπερρεχη χειρνεμια του 'Ιουλιού Σιμών. 'Ο Πολυκράτης και οι έπικριτάς του. Πώς τους άποστέρωσε. Οι δύο άνδριάντες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όπως θα ξέρετε, οι ήθεποιοί έθεωρούντο τό πάλα ποτέ ως άνθρωποι του σχολιού και του παλουκιού. Μά και πρό 60—70 έτών ήπηναν άκόμα πολλές προκαταλήψεις έναντίον των και να ένα σχετικό άνεκδοτο που τό δείχνει αυτό καθαρά και ξάστερα:

Όταν ό περίφημος Γάλλος ήθοποιός Ρενιέ έκλεισε κατά τό έτος 1872 τη λαμπρή του θεατρική σταδιοδρομία, ό τότε ύπουργός της Παιδείας και των Καλών Τεχνών 'Ιούλιος Σιμών θέλησε να ανταμείψη τις πολύτιμες προς την Τέχνη υπηρεσίες του παλαιμάχου ήθοποιού, δίνοντάς του ένα τιμητικό παράσημο. Συγχρόνως ύπέβαλε προς ύπογραφήν στον πρόεδρο της Δημοκρατίας Θιέρσο και τό διάταγμα της άπονομής του παρασήμου της Λεγεώνας της Τιμής στον Ρενιέ.

—Στόν Ρενιέ! Σ' έναν ήθοποιό; Έκαμε κατάπληκτος ό Θιέρσος άφου διάβασε τό διάταγμα. Τό σκεφθήκατε καλά αυτό που θελήσατε να κάμμε, κύριε Σιμών;

—Μά έινε μεγάλος, πολύ μεγάλος ήθοποιός. παρατήρησε ό ύπουργός.

- 'Αδύνατον!
- 'Επιμένο, κύριε Πρόεδρε!
- 'Ελάτε δά, φίλε μου! Στό Θεό σας, έινε πράγματα αυτά που ζητάς!
- Γιατί όχι; 'Ο Ρενιέ έινε ένας μεγάλος καλλιτέχνης. Τιμά τη Γαλλία. Του άξιζουν δέκα παράσημα!...

'Ο Θιέρσος σκέφθηκε κάμποσες στιγμές και στο τέλος έιπε:

—'Ας έινε. 'Αφου έπιμένετε, θα σας γίνη τό ζητήρι. 'Αν και με πολλή μου δυσάρεσκεια, θα ύπογράψω τό διάταγμα. 'Αλλά με έναν όρο...

—Ποιον;

—'Ότι θα παρασημοφορήσετε τον Ρενιέ όχι ως ήθοποιό, αλλά ως καθηγητή της Δραματικής Σχολής, στην όποια διδάσκει τόσα χρόνια...

—Αυτό έινε ύποκρισία, άπάντησε βαρύτερα ό ύπουργός. Δέν τό δέχομαι.

'Εν τούτοις έδεδήκασε στο τέλος, επειδή δέν μπορούσε να κανονίση άλλως τή δουλειά του και έτσι ύπογράφηκε τό διάταγμα της παρασημοφορίας.

'Υστερ' άπό λίγες μέρες, ενώ γινόntonσαν ή έξετάσεις της Δραματικής Σχολής, ό Σιμών που προήδρευε της έξεταστικής έπιτροπής, κάλεσε τον Ρενιέ μπροστά σ' όλους, του κάμφωσε στο στήθος τό παράσημο και του έιπε μεγαλοφώνως:

—Τό διάταγμα αναφέρει ότι τό παράσημο αυτό προσφέρεται στον καθηγητή της Δραματικής Σχολής, άλλ' εγώ τό άπονεμο στον μεγάλο καλλιτέχνη μας, εν όνόματι της Γαλλικής Δημοκρατίας...

Μετά τό θαρραλέο αυτό παράδειγμα, επεξερίτη ή άρχη ή παρασημοφορούντα και οι ήθοποιοί, όπως όλοι οι καλλιτέχνη.

'Ο περίφημος γλύπτης της αρχαιότητας Πολυκράτης, άπογοητευμένος άπό τις άδικες έπικρισίες που έκαναν για τά έργα του διάφοροι αυτόκλητοι είδημοτες, άποφάσισε να τους σκαρώση ένα λαγυδι.

Όταν δηλαδή οι 'Αθηναίοι του άνέθεσαν κάποτε να κατασκευάση για λογαριασμό τους έναν άνδριάντα, ό Πολυκράτης έκαμε ταυτοχρόνως δύο έργα. Και τό μόν ένα τό τελείωσε μόνος του, σύμφωνα με την έμπνευση και την πείρα του, τό δέ άλλο τό έπεράτωσε ακολουθώντας τις ύποδείξεις των έπικριτών του.

'Αμα έφτασε ή ήμέρα της παραδόσεως της παραγγελίας, ό Πολυκράτης έξέθεσε στην αγορά μπρός στο λαό και τά δύο έργα του και κάλεσε τους συμπολίτες του να διαλέξουν. 'Όλοι όμως έπληρώτηκαν όμοφώνως ύπερ του πρώτου άνδριάντος, εκείνου δηλαδή που ήταν άποκλειστικό δημιούργημά του.

Τότε ό Πολυκράτης γύρισε στους έπικριτάς του και τους έιπε:

— Πολίτες, σας πληροφορώ ότι προτιμήσατε τον άνδριάντα μου και προφρονήσατε τον δικό σας, αυτόν δηλαδή ποψήτσια σύμφωνα με τις ύποδείξεις σας.

Κόκκαλο οι έπικριτά.

'Ο 'Αθηναίος άοιδός Σιμωνίδης παρακαλούσε μία μέρα μ' έπιμονή τον Θεμιστοκλή να διαπράξη για χάρι τον κάποια άδικία.

—'Αν σου έλεγα εγώ, τον ρώτησε ό περίφημος στρατηγός, να τραγουδήσης φάλτσα στο θέατρο, θα ύπάκουγες;

—Ευχαριστώ, άπάντησε ό καλλιτέχνης, άρκει να μην ήταν κόσμος...

—'Ε, λοιπόν, ύπόθεσε και για μένα ότι διέπραξα ήδη την άδικία που μου ζητάς και μείνε ίκανοποιημένος...

